

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2040/2015
18.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље Д.Р. из Ч., коју заступа пуномоћник Г.А., адвокат из Ч., против туженог ЈКП за изградњу и одржавање зелених површина и гробља „Градско зеленило“ из Ч., ради понављања поступка у предмету поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж1 бр. 12/15 (2006) од 07.04.2015. године, у седници већа од 18.02.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж1 бр. 12/15 (2006) од 07.04.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Чачку П1 бр. 152/06 од 08.08.2014. године предлог тужиље Д.Р. из Ч. за понављање правноснажно окончаног поступка одбацује се као неблагоприятан.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гж1 бр. 12/15 (2006) од 07.04.2015. године одбија се као неоснована жалба тужиље те се потврђује решење Основног суда у Чачку П1 бр. 152/06 од 08.08.2014. године.

Против правноснажног другостепеног решења тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 399. у вези члана 412. ст. 4 и 5. ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04 и 111/09) и члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити повреда поступка из члана 361. став 1. ЗПП на коју се указује у

ревизији (ревизија се неосновано позива на одредбе ЗПП „Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14).

Према утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је донео пресуду П1 152/06 од 27.03.2008. године којим је одбио тужбени захтев тужиље да се као незаконито поништи решење директора туженог о отказу уговора о раду тужиљи. Ту пресуду је потврдио Окружни суд у Чачку својом пресудом Гж бр. 1194/08 од 19.11.2008. године. Тужиља је 11.04.2014. године првостепеном суду поднела предлог за понављање поступка из разлога прописаних одредбом члана 426. став 1. тач. 9 и 10. ЗПП, а у предлогу је навела да је Апелациони суд у Крагујевцу донео пресуду Кж1 5816/12 од 14.02.2014. године, коју је тужиља примила 07.03.2014. године, а том пресудом је тужиља ослобођена кривичне одговорности односно истом је преиначена пресуда Вишег суда у Чачку К 125/10 од 17.10.2012. године. Тужиља сматра да је поменутом кривичном пресудом решено претходно питање и да исту може да употреби као нови доказ за повољније по њу окончање парнице за поништај отказа, те с позивом на одредбу члана 426. став 1. тач. 9 и 10. ЗПП тражи понављање поступка сматрајући да је предлог поднела благовремено. Нижестепени судови најпре закључују да се на конкретан случај мора применити ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 121/04 и 111/09), због чега се у ствари ради о предлогу за понављање поступка по члану 422. став 1. тач. 8 и 9. (ако је накнадно пред надлежним органом правноснажно решено претходно питање на коме је одлука заснована и ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице и докази били употребљени у ранијем поступку). Међутим, како је тужиља предлог за понављање поступка поднела 11.04.2014. године, а поступак у вези поништаја отказа правноснажно окончан пресудом од 19.11.2008. године, то је протекао законски рок од пет година у коме је тужиља могла да тражи понављање поступка због чега су нижестепени судови нашли да је предлог неблагоприятан, па је као такав одбачен.

Правилно су закључили нижестепени судови да је тужиљин предлог за понављање поступка неблагоприятан јер је поднет по протеклу рока од пет година од дана када је одлука постала правноснажна, а што је као објективан рок за понављање поступка из разлога на које се тужиља позива предвиђено чланом 424. став 3. ЗПП. Изузеци од овог правила се односе на разлоге из члана 422. тач. 1, 2, 10 и 11. односно за случајеве када је странци незаконитим поступањем односно пропуштањем достављања онемогућено да расправи пред судом, ако је у поступку учествовало лице које не може да буде странка, ако је по правноснажном окончаном поступку пред домаћим судом, Европски суд за људска права донео одлуку о истом или о сличном правном односу против Србије и Црне Горе и ако је у поступку по уставној жалби Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права. Околност која је присутна у овом случају, односно доношење кривичне пресуде, није предвиђена као разлог због кога се утврђени објективни рок од пет година за понављање поступка може продужити. Отуда ревизија неосновано сматра да се на конкретном случају може применити аналогија са ситуацијом када је донета одлука Уставног суда због тога што тужиља није могла да утиче на окончање кривичног поступка и кривичну пресуду је могла да искористи тек након што је за њу сазнала. Аналогија се може користити за попуњавање правних празнина односно у ситуацији када одређено

питање законом није регулисано али то у овом случају није присутно с обзиром на одредбе закона, а како је напред наведено.

Како се осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност закључка нижестепених судова, то је на основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**